

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างคำเรียกเสียงกับลักษณะองค์ประกอบของเสียงตามความเข้าใจ และตามการรับรู้" นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างคำเรียกเสียง กับลักษณะองค์ประกอบของเสียงอันประกอบด้วย *ความดังค่อย ช่วงสูงต่ำของเสียง ความเร็วช้า การเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำ และความต่อเนื่อง* ตามความเข้าใจ และตามการรับรู้ของคนไทย โดยได้คัดเลือกคำเรียกเสียงเพื่อใช้ในการวิจัยทั้งสิ้น 5 คำเรียกคือ *เสียงดุดัน เสียงเข้ม เสียงแผ่ว เสียงพึมพำ และเสียงหวาน* เก็บข้อมูลโดยการสอบถามความเข้าใจ และทดสอบการรับรู้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติสองวิธี คือ การใช้ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการใช้สถิติทดสอบ F เพื่อหาระดับนัยสำคัญของความแตกต่างของข้อมูล สรุปผลการวิเคราะห์ได้เสนอไว้ในหัวข้อ 7.1

7.1 สรุปผล

7.1.1 การตอบสมมติฐาน

การวิจัยนี้ต้องการตอบสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่า คนไทยสามารถบ่งชี้ความสัมพันธ์ระหว่างคำเรียกเสียงกับลักษณะองค์ประกอบของเสียงตามความเข้าใจได้ดีกว่าบ่งชี้ความสัมพันธ์ระหว่างคำเรียกเสียงกับลักษณะองค์ประกอบของเสียงตามการรับรู้ในเรื่อง *ความดังค่อย ช่วงสูงต่ำของเสียง ความเร็วช้า การเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำ และความต่อเนื่อง* การวิจัยในส่วนนี้ใช้วิธีการเปรียบเทียบค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อหาระดับการกระจายของข้อมูล และการทดสอบสถิติ F เพื่อหาระดับนัยสำคัญของความแตกต่างของข้อมูล ปรากฏผลว่า ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ได้จากการรับรู้ ต่ำกว่าค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ได้จากความเข้าใจในทุกองค์ประกอบของเสียงทุกประเภท แสดงว่าคนไทยสามารถแสดงการรับรู้องค์ประกอบของเสียงต่างๆ ทุกองค์ประกอบของเสียงทุกประเภทได้เป็นไปในทิศทางเดียวกันมากกว่าการแสดงความเข้าใจองค์ประกอบของเสียงเหล่านั้น ดังค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่แสดงในตารางที่ 7.1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 7.1 เปรียบเทียบค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเข้าใจและการรับรู้คำเรียกเสียงประเภทต่างๆ

คำเรียกเสียง	องค์ประกอบของเสียง	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
		ความเข้าใจ	การรับรู้
เสียงตุตัน	ความดังค่อย	0.674	0.293
	ช่วงสูงต่ำของเสียง	1.439	1.005
	การเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำ	1.302	0.715
	ความเร็วช้า	1.087	0.662
	ความต่อเนื่อง	1.020	0.652
เสียงเข้ม	ความดังค่อย	0.791	0.255
	ช่วงสูงต่ำของเสียง	1.235	0.721
	การเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำ	1.202	0.690
	ความเร็วช้า	1.104	0.444
	ความต่อเนื่อง	1.005	0.552
เสียงแผ่ว	ความดังค่อย	0.625	0.338
	ช่วงสูงต่ำของเสียง	0.867	0.530
	การเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำ	0.954	0.610
	ความเร็วช้า	0.933	0.386
	ความต่อเนื่อง	1.029	0.465
เสียงพิมพ์	ความดังค่อย	1.041	0.264
	ช่วงสูงต่ำของเสียง	0.977	0.501
	การเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำ	1.143	0.518
	ความเร็วช้า	1.307	0.682
	ความต่อเนื่อง	1.335	0.610
เสียงหวาน	ความดังค่อย	0.643	0.368
	ช่วงสูงต่ำของเสียง	0.845	0.736
	การเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำ	1.006	0.862
	ความเร็วช้า	0.750	0.472
	ความต่อเนื่อง	0.809	0.586

เมื่อนำค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ได้จากข้อมูลการแสดงความเข้าใจ และการแสดงการรับรู้มาเปรียบเทียบโดยการหาค่าความแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยวิธีสถิติทดสอบ F ปรากฏค่าระดับนัยสำคัญดังตารางที่ 7.2 ดังนี้

ตารางที่ 7.2 ค่าระดับนัยสำคัญของความเข้าใจและการรับรู้ลักษณะเสียงประเภทต่างๆ

คำเรียกเสียง	องค์ประกอบของเสียง				
	ความดังคอย	ช่วงสูงต่ำของเสียง	การเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำ	ความเร็วช้า	ความต่อเนื่อง
เสียงตุตัน	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000
เสียงเข้ม	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000
เสียงแผ่ว	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000
เสียงพึมพำ	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000
เสียงหวาน	0.000	0.039	0.081*	0.000	0.001

* องค์ประกอบของเสียงมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในเรื่องความเข้าใจ และการรับรู้

จากตารางที่ 7.2 จะเห็นได้ว่า ค่าระดับนัยสำคัญที่ได้จากองค์ประกอบของเสียงทุกองค์ประกอบ จากคำเรียกเสียงเกือบทุกคำเรียกนั้นต่ำกว่า 0.05 ทั้งสิ้น ซึ่งแสดงว่าค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานขององค์ประกอบของเสียงตามความเข้าใจ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานขององค์ประกอบของเสียงตามการรับรู้ที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อพิจารณาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานพบว่าค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตามการรับรู้ที่ต่ำกว่าค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตามความเข้าใจ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างแสดงการรับรู้องค์ประกอบของเสียงประเภทต่างๆ ได้ดีกว่าการแสดงความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของเสียงเหล่านั้น สรุปว่าคนไทยสามารถบ่งชี้ความสัมพันธ์ระหว่างคำเรียกเสียงกับลักษณะองค์ประกอบของเสียงตามการรับรู้ได้ดีกว่าบ่งชี้ความสัมพันธ์ระหว่างคำเรียกเสียง กับ ลักษณะองค์ประกอบของเสียงตามความเข้าใจ ซึ่งค่านสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ ยกเว้นในกรณีเดียวคือเรื่อง การเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำของเสียงหวานซึ่งมีค่านัยสำคัญสูงถึง 0.081 แสดงว่าการแสดงความเข้าใจ และการแสดงการรับรู้การเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำของเสียงหวานนั้นไม่แตกต่างกัน

7.1.2 ประเด็นสำคัญเกี่ยวกับคำเรียกเสียงและองค์ประกอบของเสียง

- 1) ลักษณะของคำเรียกเสียงประเภทต่างๆ ในแง่องค์ประกอบของเสียงตามความเข้าใจ และตามการรับรู้ของคนไทย

เมื่อเปรียบเทียบระดับขององค์ประกอบของเสียงประเภทต่างๆ ตามความเข้าใจ กับตามการรับรู้ พบว่ามีองค์ประกอบของเสียงที่คนไทยระบุระดับตามความเข้าใจ และตามการรับรู้สอดคล้องกัน จากการวิจัยใน 6.1 ทำให้สามารถนำมาสรุปลักษณะองค์ประกอบของเสียงประเภทต่างๆ ตามความเข้าใจและตามการรับรู้ได้ดังนี้

เสียงดุดัน มีลักษณะความดังค่อยค่อนข้างดังถึงดัง และมีการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำปานกลางถึงเปลี่ยนแปลงค่อนข้างมาก

เสียงเข้ม มีลักษณะความดังค่อยปานกลางถึงค่อนข้างดัง มีความเร็วช้าปานกลางถึงค่อนข้างเร็วและมีความต่อเนื่องปานกลางถึงต่อเนื่องค่อนข้างมาก

เสียงแผ่ว มีระดับช่วงสูงต่ำของเสียงปานกลางถึงค่อนข้างต่ำ มีการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำปานกลางถึงค่อนข้างน้อย และมีความเร็วช้าปานกลางถึงค่อนข้างช้า

เสียงพึมพำ มีลักษณะความดังค่อยค่อนข้างค่อยถึงค่อย มีระดับช่วงสูงต่ำของเสียงปานกลางถึงต่ำ มีการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำปานกลางถึงเปลี่ยนแปลงน้อย และมีความต่อเนื่องค่อนข้างมากถึงมาก

เสียงหวาน มีความดังค่อยปานกลางถึงค่อนข้างค่อย มีระดับความเร็วช้าปานกลางถึงค่อนข้างช้าและมีความต่อเนื่องค่อนข้างน้อยถึงค่อนข้างมาก

นอกจากนี้ผลของการวิจัยยังทำให้เห็นว่า *ความดังค่อย* เป็นองค์ประกอบของเสียงที่คนไทยเข้าใจ และรับรู้ระดับได้สอดคล้องกันมากที่สุด องค์ประกอบของเสียงที่คนไทยมีความเข้าใจและรับรู้ระดับได้สอดคล้องกันรองลงมา คือ *การเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำ ความเร็วช้าและความต่อเนื่อง* ส่วนองค์ประกอบของเสียงที่คนไทยมีความเข้าใจ และการรับรู้ระดับได้สอดคล้องกันน้อยที่สุด คือ *ช่วงสูงต่ำของเสียง*

2) อัตราความเห็นที่สอดคล้องกันเกี่ยวกับองค์ประกอบของเสียงตามความเข้าใจ และตามการรับรู้

อัตราความเห็นที่สอดคล้องกันเป็นสิ่งที่บอกให้รู้ว่าองค์ประกอบของเสียงประเภทใดเป็นองค์ประกอบของเสียงที่คนไทยมีความเข้าใจ และการรับรู้ไปในทิศทางเดียวกันมากที่สุด ซึ่งเมื่อทำการวิเคราะห์อัตราความเห็นที่สอดคล้องกันเกี่ยวกับองค์ประกอบของเสียงตามความเข้าใจ และตามการรับรู้โดยใช้คำเรียกเสียงเป็นหลัก โดยการเรียงลำดับค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อหาแนวโน้มลำดับประสิทธิภาพ และใช้สถิติทดสอบ F เพื่อหาค่าระดับนัยสำคัญพบว่า ความดังค่อยเป็นองค์ประกอบของเสียงที่คนไทยมีความเข้าใจ และรับรู้ได้เป็นไปในทิศทางเดียวกันมากที่สุด ตามมาด้วยความเร็วช้าและความต่อเนื่อง ส่วนช่วงสูงต่ำของเสียง และการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำเป็นองค์ประกอบของเสียงที่คนไทยเข้าใจ และรับรู้ได้เป็นไปในทิศทางเดียวกันน้อยที่สุด ยกเว้นในกรณีของเสียงพึมพำเท่านั้นที่คนไทยมีความเข้าใจ และการรับรู้ช่วงสูงต่ำของเสียง และการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำได้ไปในทิศทางเดียวกันมากกว่าความเร็วช้า และความต่อเนื่อง

7.2 การอภิปรายผล

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างแสดงการรับรู้องค์ประกอบของเสียงองค์ประกอบต่างๆ ของคำเรียกเสียงทุกประเภทได้ดีกว่าการแสดงความเข้าใจองค์ประกอบของเสียงเหล่านั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การรับรู้ภาษาของคนเราอาจไม่ได้ถูกควบคุมหรือกลั่นกรองโดยสิ้นเชิงจากความเข้าใจ ซึ่งหมายรวมถึงความรู้ทางภาษาของเราตามแนวคิดของนักทฤษฎีกลุ่ม Active Theory ที่ว่าการรับรู้ภาษาของคนเราจะต้องอาศัยปัจจัยหลักคือความรู้ทางภาษามาเป็นตัวกำหนด หากแต่จากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าคนไทยสามารถแสดงการรับรู้องค์ประกอบของเสียงได้ดีกว่าการแสดงความเข้าใจองค์ประกอบของเสียงเหล่านั้น เว้นแต่ในกรณีเดียว คือ การเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำของเสียงหวานที่พบว่าการแสดงการรับรู้ไม่แตกต่างจากการแสดงความเข้าใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเมื่อศึกษาต่อไปจึงพบว่า *การเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำ* เป็นองค์ประกอบของเสียงที่คนไทยมีความเห็นที่สอดคล้องกันน้อยที่สุดทั้งสำหรับใช้ในการแสดงความเข้าใจ และแสดงการรับรู้เสียงทุกประเภท นั่นหมายความว่าคนไทยมีความเข้าใจ และการรับรู้องค์ประกอบของเสียงประเภทนี้แตกต่างกันอย่างมาก จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้การแสดงความเข้าใจ และการแสดงการรับรู้ *การเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำของเสียงหวาน* ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ยังพบว่า *ความดังค่อย* เป็นองค์ประกอบของเสียงที่คนไทยเข้าใจและรับรู้ได้ตรงกันมากที่สุด *ความเร็วช้า* และ *ความต่อเนื่อง* เป็นองค์ประกอบของเสียงที่คนไทยเข้าใจและรับรู้ได้รองลง

มา ส่วนช่วงสูงต่ำของเสียงและการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำเป็นองค์ประกอบของเสียงที่คนไทยเข้าใจและรับรู้ได้ตรงกันน้อยที่สุด ซึ่งอาจเนื่องมาจากเหตุผลสำคัญคือเรื่องบรรทัดฐานของสังคม

ความดังค่อยถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบของเสียงที่คนในสังคมไทยมีบรรทัดฐานที่ชัดเจนมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากในสังคมไทยมีการสั่งสอนให้มีความระมัดระวังในเรื่องการใช้ระดับความดังค่อยของเสียงอยู่มาก เพราะการใช้ระดับความดังค่อยที่แตกต่างกันหมายถึงความสุภาพ และความเหมาะสมที่แตกต่างกันด้วย ซึ่งความสุภาพและความเหมาะสมตามกาลเทศะถือได้ว่าเป็นคุณค่าสำคัญประการหนึ่งในสังคมไทย ดังนั้นคนไทยจึงมีความตระหนักและระมัดระวังในเรื่องการใช้ความดังค่อยในการพูดอยู่มาก ความดังค่อยในการพูดจึงเป็นสิ่งที่คนไทยให้ความสำคัญมากที่สุด บรรทัดฐานของสังคมในเรื่องการใช้ความดังค่อยจึงเป็นสิ่งที่ชัดเจนมากกว่าบรรทัดฐานการใช้องค์ประกอบของเสียงประเภทอื่นๆ

ความเร็วช้า และความต่อเนื่องเป็นองค์ประกอบของเสียงที่คนในสังคมไทยมีบรรทัดฐานชัดเจนรองลงมาจากรื่องความดังค่อย ทั้งนี้อาจเนื่องจากความเร็วช้า และความต่อเนื่องถือเป็นลักษณะการใช้เสียงที่ขึ้นอยู่กับปัจเจกบุคคล บางคนอาจจะพูดช้า บางคนอาจจะพูดเร็ว และความต่อเนื่องในการพูดของแต่ละคนก็แตกต่างกันไป ซึ่งความแตกต่างเหล่านั้นมิได้ส่งผลถึงความแตกต่างทางความหมายมากนัก ทั้งยังไม่กระทบกระเทือนต่อคุณค่าสำคัญของสังคมไทย ดังนั้นจึงทำให้คนไทยไม่จำเป็นต้องมีความตระหนักและระมัดระวังในเรื่องความเร็วช้า และความต่อเนื่องในการพูดมากเท่ากับเรื่องความดังค่อย บรรทัดฐานในเรื่องความเร็วช้า และความต่อเนื่องในการพูดของคนไทยจึงไม่ชัดเจนเท่ากับเรื่องความดังค่อย

ช่วงสูงต่ำของเสียง และการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำเป็นองค์ประกอบของเสียงที่คนในสังคมไทยมีบรรทัดฐานชัดเจนน้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลสองประการ ประการแรกคือลักษณะทางกายภาพของคนที่แตกต่างกัน อวัยวะที่ใช้ในการผลิตเสียงโดยเฉพาะเส้นเสียงของแต่ละคนก็มีลักษณะและศักยภาพที่ต่างกัน คนที่มีเส้นเสียงขนาดเล็ก เสียงพูดก็จะสูง คนที่มีเส้นเสียงขนาดใหญ่ก็จะมีเสียงพูดที่ต่ำลงมา ดังนั้นช่วงสูงต่ำของเสียงที่ใช้กันอยู่ในสังคมจึงมีอยู่หลากหลาย และความหลากหลายเหล่านี้มิได้มีผลกระทบต่อคุณค่าสำคัญในสังคมไทย คนไทยจึงมีความคุ้นเคยกับช่วงความสูงต่ำที่แตกต่างกันเหล่านี้จนไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญ ประการที่สอง คือ ภาษาไทยเป็นภาษามีวรรณยุกต์ ดังนั้นในการพูดครั้งหนึ่งๆ การเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำที่เกิดขึ้นมีอยู่ตลอดเวลา และการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำเหล่านี้ยังมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อเปลี่ยนความหมายของคำต่างๆ ดังนั้นคนไทยนอกจากจะมีความคุ้นเคยกับการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำเหล่านี้แล้ว เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำขึ้น ก็ยังมุ่งความสนใจไปในเรื่องความหมายที่เปลี่ยนแปลงไปมากกว่าที่จะ

ให้ความสนใจว่าเสียงที่ได้ยินนั้นมีการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำอย่างไร ด้วยเหตุผลสองประการข้างต้นจึงเป็นเหตุให้ช่วงสูงต่ำของเสียง และการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำเป็นองค์ประกอบของเสียงที่มีบรรทัดฐานชัดเจนน้อยที่สุด

อย่างไรก็ดี ในกรณีของเสียงพึมพำจะแสดงให้เห็นว่าช่วงสูงต่ำของเสียง และการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำ เป็นองค์ประกอบของเสียงที่คนไทยมีความเข้าใจ และรับรู้ได้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน มากกว่าความเร็วช้าและความต่อเนื่อง ซึ่งอาจแสดงให้เห็นว่าคนไทยอาจจะมีความเข้าใจ และรับรู้ช่วงสูงต่ำของเสียง และการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงต่ำได้ดีกว่าในกรณีที่เสียงประเภทนั้นๆ มีความเร็วช้า และความต่อเนื่องไม่ชัดเจน ดังนั้นการศึกษาโดยใช้คำเรียกเสียงประเภทอื่นๆ น่าจะทำให้ได้ข้อสรุปที่ชัดเจนเกี่ยวกับความเข้าใจ และการรับรู้องค์ประกอบของเสียงประเภทต่างๆ มากกว่านี้

7.3 ข้อเสนอแนะ

- 1) การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคำเรียกเสียงกับองค์ประกอบของเสียงเพิ่มเติมในแง่บทบาทขององค์ประกอบของเสียงในการใช้แยกแยะเสียงประเภทต่างๆ จะทำให้เข้าใจเรื่อง 'น้ำเสียง' ในภาษาไทยได้ดีขึ้น
- 2) การศึกษาองค์ประกอบของเสียงประเภทต่างๆ ในทางกลศาสตร์น่าจะทำให้สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างคำเรียกเสียงกับองค์ประกอบของเสียงได้ชัดเจนยิ่งขึ้น
- 3) การคัดเลือกคำเรียกเสียงที่ใช้ในการวิจัย หากใช้วิธีการคัดเลือกโดยหาเสียงต้นแบบ น่าจะป้องกันปัญหาเรื่องความสับสนในเรื่องของความหมายของคำเรียกเสียงทั้งต่อนักพากย์ และกลุ่มตัวอย่าง
- 4) การเก็บบันทึกเสียงตัวอย่างจากนักพากย์ ควรเลือกนักพากย์ที่มีความชำนาญพอสมควร แต่ไม่มากจนเกินไป เพราะนักพากย์ที่มีความชำนาญมากจะสามารถทำลักษณะเสียงที่ตนมีความชำนาญได้ดี แต่จะไม่สามารถทำเสียงลักษณะอื่นได้ดีนัก